

متن پرسش

عرض سلام و درود خدمت شما آقای طاهرزاده عزیز: تازه گی ها احساس نیستی می‌کنم و هیچی بودن. مثلاً قبلاً که صلوات می‌فرستادم برای آقا ولی عصر و ارتباط با ائمه اطهار و اعمال انجام می‌دادم. احساس غرور نمی‌کردم ولی یکم خودم را متمایز تر می‌دیدم اما نه متمایزی که دیگران فکر می‌کنند خلاصه. الان داخل آینه یا داخل شیشه تلویزیون نگاه می‌کنم می‌گم محمد رضا تو هیچی نیستی تو هیچکس نیستی همه چیز خدا است همه چیز امام زمان علیه السلام است اگر مثلاً دعا و صلوات برای آقا بعضاً نفرستم. احساس می‌کنم از ظهور آقا عقب افتاده ام تازه گی ها اگر قبلاً کسی را می‌دیدم یا نماز نمی‌خواند یا روزه نمی‌گرفت ولی بنده می‌گرفتم احساس بلند بودن می‌کردم اما نه بلندی که دیگران فکر می‌کنند ولی الان خدا شاهده هرکسی را می‌بینم اجازه غرور به خودم نمیدم و در دل خودم می‌گم که او شاید از بنده بهتر تر باشد یک سگی را می‌بینم در دلم می‌گم. شاید این از من بهتر باشد و در نهایت تازه گی ها خودم را هیچ و نیست می‌بینم که هیچی نیستم و هیچ کس نیستم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! ما در نسبت با خداوند هیچ هستیم، هیچ، مگر ذیل رحمت او. ولی نسبت به دیگر مخلوقات، انسان خلیفه الله است و مظهر انوار حضرت حق. و از این جهت است که انسان در نسبت با امام حسین «علیه السلام» که مظهر کامل انوار الهی است، احساس می‌کند نسبتی با آن حضرت دارد. موفق باشید